auwäärt emmand," wastas temma, „agga ma wöin ommale Piibli osta." — „Teie oskate ommeti luggeda?" küssis teine weel. „Küll itta." — „Noh," ütles emmand, „wötke ni kauaks minnu poia Piibli, kunni isse ennesele ühhe sate ostnud. Luggege temma seest se näddal holega ja tulge tullewal pühhapäwal jälle jutlusele. Ma tahhan teile hea melega ommas pingis istumise paika hoida." Noormees pistis Piibli ramatu tännades tasku ja ruttas minnema.

Teine pühhapääw tulli — agga wooras polnud nähha. Köik selle aja olli lapse emma saggedaste ja kindlaste temma eest palwet teinud, ja olli wägga kurb kui näggi, et ta teisel pühhapäwal ärra jäi. Agga kolmandamal pühhapäwal olli noor mees jälle kirikus. Ta olli sedda puhku wisakaste rides, agga silmist wägga kahwatand. Pärrast jutlust panni ta Piibliramatu sõnna laususmata poisi ette ja ruttas kirikust wälja. Ta ei tulnud ennam taggasi. Agga ühhe walge lehhe peal Piibli sees seisis pliatsi pulgaga kirjutud, et ta need kaks näddalat ni haige olnud, et ei sanud toast wälja. Ta tännas wagga emmandat, et ta temma hinge iggawesest hukkatusest olli aidanud ümberpöörda; ja et ta mönne päwa pärrast siit omma koju, lõuna polè tahtis taggasi minna.

Mittu aastat läksid möda ja wooras noor mees olli pea jubba teiste mällestusest taddunud. Wagga

emma läks iggawese rahhu sisse, ja temma poeg kaswas mehheks, öppis arstiks ja wöttis ühhe söalaewa peal tenistust. Kuleme nüüd mis ta meile siin isse on üllespannud. Se olli süggise, aastal 1849, jubba 12 ehk 13 aastat pärrast sedda, kui nimmetud noor mees meist olli lahkunud, et meie laew Awrikamaal ühhes saddamas Kapstati liggidal seisis. Ühhel pühhapäwal söudsin ma omma sõbraga linna, ja läksin kirriku jutlust kuulma. Pärrast jutlust pallus üks herra, kes mo selja tagga istus, lubba mo Piiblit, mis mo ees seisis, nähha. Pea andis ta sedda mulle taggasi, ja ma läksin omma sõbraga kirikust wälja. Meie tahtsime just ühhe trahteri sisse astuda, wähhä toitu wötma, kui sesamma herra, kes mo Piiblit läbbi wadanud, omma kät mo õlla peale panni, ja mult küssis, kas mul mönni silmapilk aega olleks, temmaga räkida. Meie astusime ühte tuppa. Kui ollime mahha istunud, watas ta kaua aega mo silmi ja hakkas siis sure heälega nutma. Siis küssis ta minnu ninnme, mo wannust ja kus ma sündinud, ja kõige wimaks, kas ma lapsena, ühhel pühhapäwal olleksin joobnud mehhe kirriku pallunud, ja tedda omma emma körwa juhhatanud istuma. Temma küssimise peale tulli luggu noorest mehhest, kelle eest mo emma ni palju palwet teinud, selgeste minnu mele. Ta lönneles mulle ellawa tundmise ja wägga ligutud süddamega omma ellust, kuidas

Eesti-maa-rahwa Kalender 1870, lk. 30